

Optime pontificum, mihi sic applaude roganti,
 Ut mihi pontificem te tua facta probent.
 Aures ergo diu pulsatas pande benignus,
 Quamque rogo supplex inveniam veniam
 Nubibus ablatis me respice fronte serena,
 Quidlibet emendo si veniam mereor.
 Sin autem, certe querimonia nostra coæquos
 Tanget ut emendent talia pontifices.

Versus Odonis ad abbatem.

Hanc, Baldrice, tibi mittit tuus Odo salutem,
 A te rescribi quam cupit ipse sibi.
 Nuper, amice, tuum tenui legique libellum,
 Credere vix potui temporis hujus opus.
 Tantum pondus erat verbis, facundia tanta,
 Posset ut hæc credi composuisse Maro.
 Inter amicorum scribi mea nomina sperans,
 Devolvi librum terque quaterque tuum.

A Vel levis ulla mei non est tibi mentio facta,
 Commovit mentem res nimis ista meam.
 Scilicet indignum me, vir facunde, putasti,
 Carmine quem velles perpetuare tuo.
 Attamen urna, lepus, corvus quoque, cancer, aselli,
 In cœlo stellæ te quoque teste nitent.
 Et post tantorum tot nomina clara virorum
 Viles bestiolæ cœlica regna tenent.
 Me quoque multorum post nomina clara virorum,
 Fac tua cœlestis pagina suscipiat.
 Hæreat in libri, rogo, margine distichon unum,
 Inscriptus valeat quo tuus Odo legi.
 Si meritis precibusque meis quæsita negabis,
 Extorquebo tamen improbitate mea.
 Hæc mea sæpe tibi trivialia carmina mittam,
 Sic indignanti quod precor excutiam.

CARMEN BALDRICI DE TABULIS SUIS.

FRAGMENTUM.

(MABILLON, *De re diplomatica*, Supplem., p. 51, num. 11, *De instrumentis quibus veteres notarii et antiquarii ad scribendum utebantur.*)

Quod attinet ad stylium, eo maxime utebantur veteres ad scribendum in tabulis ceratis. Legimus in veteri codice, modo bibliothecæ Ottobonianæ, carmina Baldrici Burguliensis abbatis, partim edita, partim haud vulgata, in quibus unum est lugubre, imo festivum carmen de graphio fracto, quo Baldricus ad scribendum in tabulis ceratis per annos decem usus fuerat. Ni res parum seria esset ad propositum nostrum, integrum illud carmen referrem, in quo auctor totum styli artificium et usum describit. Hic venit in mentem Leonis Allatii, qui amisso calamo, quo ad græce scribendum unico per annos quadraginta usus fuerat, adeo indoluit, ut vix lacrymas continuerit. In alio carmine Baldricus ludit in tabulas suas, quæ non cera nigra de more, sed viridi oblitæ erant, ad recreandos scilicet oculos: ludit et in stylium eis accommodatum, quem fecerat quidam Lambertus Andegavensis; laudatque abbatem Sagiensem, cuius dono accepérat sacculum, quibus illæ tabulæ, vix semipedales, inclusæ erant. Earundem vero brevitate atque formam præ cæteris commendat his versibus

*In latum versus vix octo pagina vestra;
 In longum vero vix capit hexametrum.
 Attamen in vobis pariter sunt octo tabellæ,
 Quæ dant bis geminas paginulasque decem.
 Cera namque carent altrinsecus exteriores;
 Sic faciunt octo quattuor atque decem.
 Sic bis sex capiunt, capiunt et carmina centum;
 Id quoque multiplices paginulæ faciunt.*

Idem versibus suis celebrat Girardum et Hugonem notarios seu scriptores suos, qui carmina sua e tabulis ceratis in membranas referebant.

OPUSCULA DUBIA.

DE REVELATIONE ABBATUM FISCANNENSIVM.

(Vide Patrologiæ tom. CLI, col. 699)